

## Truyện rất ngắn -

### Lẽ Nào

Tôi là con bé dưới quê lên tỉnh bước chân vào giảng đường đại học, nên vô cùng lo lắng trước cuộc sống nhộn nhịp của đô thị. Tôi có quá ít bạn, nhà nghèo nên chẳng ai thêm chơi với tôi. Có đứa bảo: Dân quê mùa chúng bây quan tâm làm gì. Những lúc ấy tôi thấy tủi thân và giấu vội giọt nước mắt nóng hổi.

Mùa thi, tôi cắm đầu vào bài vở, đối với tôi thì học phần chỉ là giai đoạn thử sức, tôi yên tâm làm bài với hết khả năng. Còn "tụi nó" vẫn đua đòi, lêu lổng – tới giờ thì chúng nó "vỗ cặp" lấy bài, tôi tức quá không thể chịu nổi, nhưng vì một thân một mình đành "ngậm đắng nuốt cay"....

Năm hai lớp tôi có một thành viên mới, nhỏ Lan từ Thanh Hóa chuyển vào. Lúc nào chúng nó cũng kéo nhỏ Lan vào quán và "móc" tiền của nhỏ bằng nhiều cách: nào là khao bạn mới, nào là để kết chặt tình thân. Nhiều lúc Lan òa khóc bởi những cuộc chơi đó. Nhỏ nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

\_ Tao không làm thế thì suốt đời giống mày thôi.

Nghe nhỏ nói tôi cảm thấy sóng mũi mình cay cay. Tôi chua chát nghĩ tới mình....

Chẳng lẽ tình bạn thời nay chỉ xây dựng được trên những đồng tiền vô tri sao. Lẽ nào lại thế!

(Hương Nguyên)

o0o

### Nghề Của Ba

Trước, ba nó cũng là công chức nhưng vì bất đồng với cung cách làm ăn bất bình thường của một số người trong cơ quan. Ba nó xin nghỉ.

Về nhà, bà nó sắm một chiếc xích-lô, ông bảo: "Đạp xích-lô vậy mà tự do, thoải mái hơn, được làm chủ công việc của mình và thu nhập bằng chính sức lao động đích thực của mình."

Từ ngày bà nó đạp xích lô, nó bỗng trở nên trầm mặc, ít giao du với bạn bè, nó không còn vui vẻ, nhí nhảnh như trước nữa.

Một lần đi học về, không may nó bị trúng gió, bạn bè dìu nó vào name lề đường dưới gốc cây bàng. Tay chân nó cứng đờ, mặt xanh như tàu lá chuối. Giữa dòng xe cộ ngược xuôi, hồi hả, bạn nó đón một vài chiếc xe máy để nhờ chở nó đến bệnh viện nhưng chẳng ai chịu dừng. Bỗng một chiếc xích lô ở đâu trờ tới và dừng lại, bác xích lô liền bế nó lên xe và chở ngay đến bệnh viện. Đến nơi bác lại bế nó đến tận phòng cấp cứu. Bạn nó cũng vừa đến cảm ơn và xin gửi tiền xe. Bác nhất định không lấy.

Được đưa đến bệnh viện kịp thời nên cơn nguy hiểm đã qua, nó nhanh chóng khỏe trở lại. Nghe bạn kể, những giọt nước mắt hối hận lăn dài trên má. Nó bỗng thấy yêu quý và mến phục tất cả những người đạp xích lô tốt bụng. Nó tin rằng trong số đó sẽ có cả ba của nó – bởi nó biết tính ba – và nó cảm thấy rất tự hào về ba của nó.

(Đặng Châu)

o0o

### Chiếc Quạt Giấy

Đi học về nó rất vui mừng khi thấy bà nội từ quê vào thăm gia đình nó. Đã hơn 5 năm nay nhà nó chuyển vô Nam sinh sống cũng là khoảng thời gian mà nó xa bà. Mới nay mà bà nó già quá, tóc đã bạc trắng, da thì sạm nắng nhăn nheo, bước đi chậm chạp và có phần run rẩy. Bà nó ôm nó vào lòng và hôn lên mái tóc đen mượt của nó. Nó cảm thấy hạnh phúc và đầm ấm làm sao!

Trưa nào cũng vậy, ăn cơm xong là nó sà vào lòng bà, bắt bà kể chuyện đời xưa cho nó nghe và ru nó ngủ. Bàn tay gầy guộc của bà vỗ về, âu yếm.

Theo thói quen, bà vừa kể chuyện tay vừa cầm cây quạt giấy quạt "xạch xạch". Nó thấy vậy liền nói:

\_ Thời buổi này mà bà còn xài quạt giấy ư? Nhà con chỉ toàn là quạt máy.

Bà nhìn nó mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói:

\_ Ở thành phố có điện thì dùng quạt máy chứ ở quê mình làm gì mà có. Hơn nữa đi tàu cũng cần nó lắm con ạ.

\_ Nhưng cháu thấy có mát gì đâu.

Nói xong nó chạy tới bàn, cắm phích điện rồi đưa tay ấn cái "cạch", lập tức làn gió mát rượi tỏa ra ào ào. Nó nói:

\_ Đấy, bà thấy không, mát lắm!

Bà nó không nói gì, xếp chiếc quạt giấy lại trên tay rồi cho vào giỏ xách.

Một buổi trưa, trời nóng nực, cả khu chung cư bị cúp điện, không khí trong phòng thật ngột ngạt và oi nồng. Bà nó vẫn ngồi kể chuyện cho nó nghe, tay bà vẫn "xành xạch" theo từng nhịp đều đặn. Nó cảm thấy dễ chịu rồi từ từ lim dim nhắm mắt. Tiếng quạt giấy của bà đi vào giấc mơ của nó. Trong mơ, nó thấy một bà tiên tóc dài trắng xóa hôn lên trán nó và nói rằng: " Bà yêu con lắm!"

(Võ Thanh Phụng)

oOo

## **Điều Ước**

Giờ ra chơi, tôi và lũ bạn tán gẫu với nhau xem: nếu có một điều ước thì sẽ làm gì. Nhỏ Giang ước thi đậu vào năm tới. Nhỏ Lan ước mẹ nó mau hết bệnh. Trần lớp trưởng thì tham lam hơn, nói bô bô trước lớp:

\_ Tớ ước tớ sẽ có thêm một triệu điều ước nữa !

Cả lũ bật cười, chê nhỏ Trần có mơ ước cũ rích. Cái kiểu câu "Ước một ra mười" chẳng có gì mới lạ cả. Nhóm bạn quay sang hỏi tôi, tôi tình queo "Tớ sẽ ước được trở về quá khứ, lúc đó tớ có thể tránh không phạm lỗi lầm nữa". Tôi vừa dứt lời, bọn bạn đã vỗ tay bôm bốp. Mặc cho chuông vào lớp reo vang, nhỏ Trần cứ luôn miệng khen "Hay ! Hay! Tớ tuyên bố điều ước của cậu hay nhất!".

Đêm trăng sáng, tôi ngồi bên cạnh ông nội ngắm trăng. Nhớ lại những điều ước mấy ngày trước, tôi hỏi ông:

\_ Ông ơi ! Nếu như ông có một điều ước, ông sẽ ước gì ạ !

Ông nhìn tôi, mỉm cười:

\_ Thế cháu sẽ ước gì nào?

Không chần chừ, tôi kể cho ông chuyện về những điều ước của nhóm bạn. Nghe xong ông chậm rãi nói:

\_ Nếu có một điều ước, ông sẽ ước mọi người trên thế gian này đều có một điều ước như ông. Nhưng trên thực tế điều ước của ông đã được hiện thực, đó là tất cả những gì mà ông đã làm cháu ạ !

Tôi im lặng, ngược nhìn lên bầu trời sáng trăng. Bất giác, tôi hiểu được lời ông nói " Điều ước hay

nhất là điều ước mà ta có thể thực hiện được.”

(Hoàng Thị Thanh Tâm)

o0o

### **Mất Xe**

Nhà có hai chiếc xe đạp. Mẹ đi dày hàng ngày phải chạy một chiếc. Còn lại một chiếc cho nó đi học đại học.

Hơn hai năm đại học trôi qua, lối sống nhộn nhịp ở thành phố đã cuốn hút nó. Những quán nhậu, quán cà phê, quán bi da trở nên quen thuộc đối với nó.

Một buổi tối nó đi bộ về nhà trọ. Mặt buồn xo. Hai đứa bạn cùng phòng đang học bài bật dậy “Xe mày đâu?”. “Mất rồi”. Để giáo trình lên bàn, nó nằm úp mặt vào gối, chẳng buồn nói chuyện. Hai đứa bạn lại gần vỗ về, an ủi.

Cuối tháng nó về quê. Ba mẹ không mắng, chỉ buồn. Ngày đi, ba cho tiền. Nó nhét tiền vào bóp. Một tờ giấy mỏng chọt rơi xuống đất. Mẹ nhặt vội tờ giấy và trả lời thắc mắc của ba :”Hóa đơn thuốc của em, tháng trước em cho con tiền vô tình cái hóa đơn bị kẹp vào giữa xấp tiền, may mà còn”.

Nó nhìn mẹ, hai dòng nước mắt lăn dài trên má. Ba đâu biết rằng, cái hóa đơn thuốc mà mẹ nói chính là giấy biên lai cầm chiếc xe đạp của nó.

(Nguyễn Chí Hiếu)

o0o

### **Một Mình**

Em lớn dần, cái tuổi rất dễ tự ti và tủi lòng. Nhà vẫn nghèo; ba mất sớm, mẹ làm lụng một mình. Mẹ chỉ có hai tài sản quý giá nhất, đó là em và chiếc xe đạp.

Hôm thi cấp tỉnh, mẹ dậy sớm, gò lưng trên chiếc xe đạp cũ kỹ ấy đưa em đến nơi thi. Quanh quẩn, toàn xe máy ! Đường như tất cả nán lại cổ vũ tinh thần cho con em mình. Em ngẩng nhìn mẹ, giọng mẹ đượm buồn những đĩnh đạc: “Thôi, về đi mẹ!”.

Chuông điểm hết giờ ! Ngoài cổng nhốn nháo hẳn lên. Lờ lờ hỏi roan ràng, tiếng máy xe dòn nổ. Nắng rát, em về lấm lũi, chỉ cái bóng là “người bạn đường” đi kè bên chân. Nhìn những chiếc xe chở bạn bè cùng trang lứa lướt qua, em thấy sự cô độc nhân đôi; nhưng lạ thay, em bỗng càng thương mẹ hơn vì giờ này mẹ cũng đang hăm hiu ngoài đồng xa! Em ra đồng, chờ mẹ cùng về. Em nghe mắt cay cay : mẹ đang cấy mạ ... một mình !

(Nguyễn Thái Sơn)

o0o

### **Sách Cũ**

Tìm mua sách cũ cũng là một thú vui của nhiều người, trong đó có Sa. Những lúc rảnh rỗi Sa thường đạp xe lòng vòng quanh thành phố, đến các điểm bán sách cũ lục lọi, tìm tòi. Đôi khi mua được những quyển sách quý, hiếm đã lâu không tái bản với giá rẻ. Một lần Sa chủ tâm đi tìm một quyển sách hay của tác giả X xuất bản đã lâu. Thật may, Sa tìm thấy nó ở một điểm bán sách cũ quen thuộc, Sa vội lấy ngay. Mới giờ trang đầu Sa thấy ngay giòng chữ đề tặng rất trang trọng, bên dưới là chữ ký của tác giả.

Sa cảm thấy thật ngỡ ngàng ... Sa không đủ tự tin để mua một quyển sách mà đúng ra nó phải nằm ở một nơi nào đó thật trang trọng chứ không phải là một vật mua bán đang nằm lẫn lộn trong mớ sách cũ này. Và Sa cũng không đủ tự tin để làm chủ một quyển sách mà mình không phải là người được tặng.

Sa đành tiếc rẻ bỏ đi.

(Đặng Châu)

o0o

### **Xót Xa**

Tốt nghiệp Đại học Văn hóa – Nghệ thuật – Du lịch, chị Hai ở luôn trên Thành phố làm Phó giám đốc cho một công ty Đầu tư và phát triển Du lịch tại Sài Gòn. Mãi đến hôm nay – để chừng gần ba năm – chị Hai mới về. Cả nhà khôn xiết vui mừng. Má lật đật chèo xuồng đến chợ nổi mua đồ về làm bữa cơm thịnh soạn:

\_ Tội nghiệp chị Hai tụi bay, hồi giờ có được bữa ăn nào đàng hoàng, tử tế đâu?

Đang ăn, chị Hai bỗng giật mình, lấy đũa khều một sợi tóc từ trong đĩa lòng xào ra:

\_ Ai làm bê bối và cầu thả thế này? Kiểu này ở nhà hàng họ đã đổ vào thùng nước cơm! Khách du lịch mà biết, chỉ có nước đóng cửa đẹp tiệm! Sặt nghiệp là cái chắc!

Nói xong, chị Hai đứng dậy bỏ ăn, nhanh chân bước lên nhà trên.

Từ nãy giờ, má ngồi đó, im lìm như tượng đá. Thằng Út cầm sợi tóc lên ngắm soi một lúc rồi la to lên, giọng còn ngọng nghịu :

\_ Sợi tóc bạc hơn một nửa rồi má ơi !

(Tâm Duyên)